

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 25 ΤΟΥ ΓΕΡΝΑΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 519

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ΄

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μ. ΑΡΑΧΩΒΙΤΗΣ. Ἄπο τὴ Σμόρνη.
 ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνιώτικες γραφές.
 ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἴδεοκλάστης.
 ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Ψυχοπάλημα.
 Μ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. Ἐνας νεκρός.
 Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Στὸ Λόσκο.
 Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ. Τρία τραγούδια σὲ πρόξα ἄπλη.
 ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ. Speranza Calo.
 Κ. ΝΤΑΪΦΑΣ. Τὸ προσφυγικὸ ζήτημα.
 Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ. Ὑστερις ἀπὸ δύο νικηφόρους πολέμους.
 ΗΛΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἄπο τὴς «Κουκουβάγιες».
 ΤΡΙΛΥΣΣΑ. Μῦθοι: Σκύλος καὶ Γάτος.—Ὁ πόλεμος.
 ΝΕΑ ΒΙΒΑΙΑ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—
 ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

A.

Ἦσυχία στὸ δρόμο. Μεσάνυχτα περασμένα. Ἐαστερῶ.
 Ἐβρέξε ἀπὸ νοοῖς δυνατά. Γυαλίζουσε ἀκόμα τὰ πε-
 ζούλια.

Τὸ γοργὸ περπάτημά μου συντροφεῖται ρυθμικά τὸ λο-
 γισμὸ μου.

— Ἐίχα ξεχάσει ἕνα πολλὴ τὸν ἑαυτὸ μου πλάϊ σ' ἕνα
 μουσκεμένο δέντρο, σιμὰ στὸν Ἰλισσό. —

Κοντὰ στὸ χέριό τῆς Ἀκαδημίας, ποὺ καὶ στοιχειωμέ-
 νο δὲν τὸ φαντάστηκε κανένας, μιὰ φωνὴ ἀγοριστικὴ γυ-
 ρίζει παιδιτικά ἕνα μὀρτικο τραγουδάκι.

Ἄπο τότες δὲ φέβγει ἀπὸ τὸ νοῦ μου ὁ σκοπὸς τοῦ τρα-
 γουδιοῦ ἐκεῖνου. Θαρρῶ πὺς τὸ τραγουδῆσα καὶ γὼ σὰν
 εἴμουν παιδάκι.

Καὶ γερνάω τώρα, σιγὰ σιγὰ. Μοιάζω μὲ κἀτι δέντρο
 ποὺ τὰ κατσαίξει τὸ χυτὸ τῆς σκονισμένης δημοσίας.

B.

Μίλησα μὲ τὰ μάρμαρα.

— Μεγάλος ποὺ εἶτανε ὁ σκαλιστὴς σας ! —

— Ἡ Φυλὴ τὸν ἔβγαλε μεγάλο ! —

Ἦθελα νὰ εἰσουν κοντὰ μου τὴν ἕρα ἐκεῖνη.

Θὰ σοῦ ἔδειχνα κἀτι δέντρα ξουγκριασμένα στὸν οὐρα-
 νό, σ' ἕνα φρόντο σὰν παλιὸ ἀσίμη.

Θὰ σοῦ ἔλεγα — Πάμε πέρα, ἐκεῖ ποὺ τὸ δύσεμα γυ-
 γαντέβει τοὺς ἠνιητούς.

Καὶ θὰ πηγαίναμε νὰ καθήσουμε κοντὰ-κοντὰ.

Λὲ θὰ σοῦ ἔλεγα πὺς εἶχα μιλήσει μὲ τὰ μάρμαρα.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

SPERANZA CALO

Σκιές, καὶ σὲ προσμένουμε γερμὴ φῶς προβαίνει.
 Μὲ τὸ κορμί τ' ἀρχαῖκό ποὺ γερνε ρυθμικά,
 Καὶ τὸ χλωμὸ τὸ πρόσωπο Θεῶς μαρμαρωμένης.

Μεῖς στὴ σιγῇ, ἀρχήνηες νὰ ομοτραγουδῆς
 — Ὅλα τ' ἀηδόνια ἐφώλιασαν ἀπὸψε στὴ φωνή σου —
 ὦ ! γήτεμα ! τὴν πρώτη μας Ἀγάπη κελαιδῆς !

Καὶ κελαιδῆς χαρούμενα, καὶ κελαιδῆς θλιμμένα,
 Νά οἱ γλυκὲς καὶ ὀλόδροσε: χαρὲς τοῦ μᾶς μεθοῦσαν,
 Νύ καὶ τὰ χρυσοεἶρατα ποὺ ἐγείραν πεθαμένα.

Τώρα οἱ καρδιὲς ραγίζονται καὶ ἀνοίγουν νὰ δεχθῶνε
 Τα μυστικὰ τὰ βάσανα καὶ τοὺς κρυφοὺς τοὺς πόθους
 Ποῦ ἀπὸ καιρὸ προσμένανε τὴν ἕρα γιὰ νὰ μπουνε...

Μὰ δὲ σοῦ φτάνει οὔτε καὶ αὐτὸ ψάχνεις, ζητῆς νὰ σμιξῆς
 Κάτι περισσότερο βαθὺ καὶ ἀπ' τὴν καρδιὰν ἀκόμα,
 Τὴ μυστικὸπαθὴ ψυχὴ στὰ χέρια σου νὰ σφιξῆς !

Ὅ,τι σκληρὸ καὶ ἀλύγιστο, τὰ βύθη μας κρατᾶνε
 Ἀνιζεται μπρὸς σὸ ἀφραστο μυστήριον τῆς φωνῆς σου,
 Τὰ χεῖλή μας μιὰ προσεσχὴ γιὰ σένα μελετᾶνε !

Κι ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν ἔχῃς νοιώσει
 Κάποια ψυχὴ ποὺ διάραξεν ἀπὸψε τὰ φτερά,
 Καὶ λαχταρόντας ἔρχεται στὰ πόδια σου νὰ λιώσῃ...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΣΤΟ ΔΡΙΣΚΟ

Ἐπὶ Μελίηη

Μὲ μιὰν ὀλίμπια περιηγήματα
 Πάνω ἀπ' τοῦ Δρίσκου τὸ βουνό
 Ἐνας ἀητὸς πλέζει στεφάνια
 Ὀλημερῆς στὸν οὐρανό.

Καὶ πάνω στὸ βουνὸ γυτρώνει
 Μιὰ δάφνη νὰ καὶ λιγερή,
 Ποὺ ἀγέρωχη κορυφὴ σηκώνει
 Καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ φῶς ἰσορεῖ.

Μὰ ὄντας ἡ πλάση ἀργὰ θὰ βάλει
 Τὴν ἀστροζένητη στολή.
 Ἡ δάφνη σκύβει τὸ κεφάλι
 Καὶ τοῦ βουνοῦ τὴ γῆς φιλεῖ.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ